

Postavy a události v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími,
nebo zesnulými, je čistě náhodná a nebyla autorským záměrem.

Text copyright © 2021 Zero Point Ventures, LLC
Illustrations copyright © 2021 Hachette Book Group, Inc.
Translation © 2022 Vojtěch Ettlér
Czech edition © 2022 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Max Einsteinová – Bojovníci za lepší svět
Z anglického originálu *World Champions!*
A Max Einstein Adventure přeložil Vojtěch Ettlér
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2022
Vydání první

ISBN 978-80-276-0397-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením
pro konečné prodejce

MAX EINSTEINOVÁ

BOJOVNÍCI ZA LEPŠÍ SVĚT

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Jay Fabaresová





Zatím se událo...

Max Einsteinová není jen tak obyčejná dvanáctiletá holka s geniálním mozkiem.

Nabourala se do počítačového systému Newyorské univerzity, aby mohla docházet na vysokoškolské přednášky. Vynalezla různé zlepšováky pro lidi bez domova, se kterými žila pod jednou střechou.

Taky si povídá se svým hrdinou Albertem Einsteinem. (I když, pravda, jenom v duchu.)

Všechno se ale změnilo, když osiřelou Max, která své rodiče nikdy nepoznala, naverbovala do svých řad tajemná organizace vystupující pod názvem Institut pro lepší svět. Její cíl: pomocí vědy a mozkových závitů vyřešit ty nejzapeklitější celosvětové problémy. Max se



postavila do čela různorodé skupiny mladých géniů ze všech koutů zeměkoule a společně už lidstvu vytrhli pár pořádných trnů z paty.

Jenže konat dobro i nadále se Max a jejím kamarádům podaří jenom za předpokladu, že přechytračí zlovolné chamtivé síly.

A tyhle síly v dohledné době jen tak nezmizí.



Max Einsteinová pádila po kluzkém povrchu obřího ledovce a litovala, že si na sebe nevzala něco teplejšího než svůj rozevlátý baloňák.

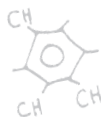
Modlila se, aby dokázala běžet rychleji a aby ji tolik netížil nacpaný batoh.

A přála si, aby ji a Siobhan nehonila banda záhadných žoldáků.

Rychle odtávající led se jí pod nohama rozpouštěl na klikaté tyrkysově modré čůrky a ty postupně mohutněly, až ledovec křížovaly a děrovaly celé potoky, které v oblakách tříšti padaly přes okraj.

Zmrzlá tundra tála.

NEW YORK



Cestuj

„Nemáme čas, Max!“ křikla její kamarádka a kolegyně, dvanáctiletá geovědkyně (a oficiálně potvrzený génius) Siobhan.

Max došlo, že ohnivá zrzka z Irska tím může myslet jak jejich současnou šlamastyku, tak stav celé zeměkoule. Obojí platilo.

Vyrazily spolu na průzkum ledovce Jakobshavn na západním pobřeží Grónska, který kvůli globálnímu oteplování mizel alarmující rychlostí. Z někdejší jednolitě masy grónského ledového příkrovu se stával tekutý plátek děravého ementálu. Benjamin Franklin Abercrombie, mladý miliardář financující ILS, sem Max a Siobhan poslal proto, aby zajistily podklady pro další obří výzvu jejich týmu: zvrátit celosvětovou klimatickou krizi.


Čas oběma dívkám odtikával taky proto, že se jim v patách hnal oddíl tajemných darebáků v bílých maskovacích kombinézách (kvůli kterým vypadali jako imperiální stormtroopeři Dartha Vadera) jedoucích na bílých sněžných skútrech s ližinami, které po klouzavém povrchu svištěly mnohem lépe než podrážky Maxiných a Siobhaniných pohorek.

Kromě toho měli pušky.

„Měly bychom se zbavit těch pitomých báglů!“ zařvala Siobhan a zaškubala za popruhy. „Zpomalujou nás.“

Ledovec se v současnosti sune do
moře rychlostí až 52 metrů za den.

Za jediný letní měsíc se objem
ledu snížil
o **197 miliard tun,**
což by zaplnilo
80 milionů
olympijských bazénů.



Čím rychleji tají ledovce,
tím rychleji se zvedá
hladina moří.



Noví špatňáci?

Čím rychleji nás honí,

tím rychleji musíme utíkat.



„Ne!“ zakřičela Max. „Ale ufkneme z nich zip.“

„Cože?“

Max zalovila v hlubokých kapsách baloňáku a vytáhla švýcarák. Jediným pohybem ho otevřela a párem rychlých šmiků z batohu vyřízla proužek zaklesnutých zipových zubů. Oddělila je od sebe a podala dvojici ozubených trásní Siobhan. „Zavaž si to kolem bot. Budeš mít lepší tření. Jako bys měla mačky nebo sněžné řetězy na kola.“

Siobhan si řemínky honem omotala okolo pohorek. Max mezitím odřízla zip na jejím batohu a vyrobila si vlastní improvizované protiskluzové tretry.

„Tření je náš kamarád!“ prohodila Max. „Padáme.“

Zase vystartovaly. Běželo se jim o trochu líp – byla to o trochu menší klouzačka.

Jenže padouši se samopaly měli ty skútry. Rychle Max se Siobhan doháněli a náskok holek v závodě přes ledovou pláň bral za své.

Teď Max zalitovala, že Ben „rozpuštěl“ bezpečnostní jednotku ILS, Charla a Isabl. Měl za to, že když zlá Korporace vypadla ze hry, tým už ozbrojenou stráž nepotřebuje.

„Co nás to zase vlastně honí za hňupy?“ soptila Siobhan. „Myslela jsem, že Korporace je vyřízená. Kdo nás chce zastavit teď?“

Spousta lidí, pomyslela si Max. Když začneš naplno řešit globální oteplování, pořádně tím naštvěš řadu hodně bohatých a hodně mocných pupkáčů.

Najednou Max uslyšela ještě něco hlasitějšího než hukot vodních proudů provrtávajících tající led. Čaka-čaka-čaka čepelí leskle černého vrtulníku, který se v bezpečné vzdálenosti od okraje ledovce, z něhož se zrovna odlomil obří kus ledu a sesul se do moře, vyloupil na zářivě modrém obzoru.

A ano, chlápci v helikoptéře byli navlečeni ve stejné sněžné kamufláži jako lotři na skútrech. Taky třímali stejné zbraně.

„Tak už nám čas právě došel!“ zařvala Siobhan.

„Taky nám došel ledovec!“ zaječela Max.

Řítily se vysokou rychlostí přímo k ledovému srázu. Před sebou neměly nic než azurové nebe a řídké nadýchané mraky.

„Musíme skočit!“ zvolala Max.

„Z ledovce? To je ale sakra blbej nápad!“

Max souhlasila. „Fakt na hlavu! Ale nic jiného nám nezbyvá.“

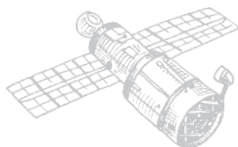
Max a Siobhan doběhly na konec ledové masy.

„Skoč!“ křikla Max.

„A já si myslela, že máme být chytré,“ utrousila Siobhan.

„Geniální,“ řekla Max.

A pak obě kamarádky zavřely oči a skočily z ledovce do prázdna.





2

O tři vteřiny později dala Max své kamarádce další pokyn.

„Ted!“

Prudce trhla za šňůru na svém batohu. Siobhan udělala totéž.

Z obou krosen vylétl malý taktický padák a podebral ho arktický vítr.

Max i Siobhan totiž měly fyzikální zákonitosti svého nízkého seskoku dokonale zmáknuté: odpor vzduchu nadnášejícího padák překoná gravitaci, což jejich výslednou sílu a zrychlení nasměruje vzhůru. Obě parašutistky zároveň zpomalily. Jak jejich rychlost klesala, klesal i odpor vzduchu, až se Max a Siobhan poklidně

vznášely nad mrazivými modrými vlnami v grónském Baffinově zálivu.

„Dosáhly jsme konečné rychlosti,“ oznámila Max.

„Díkybohu, že tamti dva ne!“ prohlásila Siobhan svým zpěvavým irským přízvukem. Ukázala pod sebe na svižně připlouvající člun, který se po zpěněné hladině řítí na místo, kam měly Max se Siobhan za chvíličku dopadnout.

Na palubě byl další člen týmu ILS: Klaus, milovník párků a expert na robotiku z Polska. Člun ale nekormidloval on. Řízení zručně obstarával jejich senzační android Leo. Klaus se jenom nechával vézt a dával pozor, aby robotovi nenavlhly obvody.

Leo s dokonalou triangulací i načasováním přistavil malý ledoborec přesně tam, kde ho Max a Siobhan potřebovaly k preciznímu přistání, které člun povážlivě rozhoupalo.

„Díky, lidi,“ oddechla si Max, jakmile se Siobhan bezpečně stály na palubě, a shodila batoh ze zad.

„Bezva příjezd tak akorát na čas,“ ocenila její kamarádka a zbavila se vlastního padáku.

„Sledovali jsme, jak běžíte po tom ledovci,“ řekl jim Klaus. „Makaly jste fakt rychle.“

„Můžu se zeptat, proč jste z toho ledovce potřebovaly vyzvednout za tak dramatických okolností?“ otázal

se Leo svým přerývaným robotickým hlasem. „Podle mých informací vás dvě Ben pověřil sbíráním geografických dat pro naši nadcházející –“

Max zvednutou rukou Lea umlčela a ukázala za něj. „Proto.“

Na rozeklaný okraj ledovce dorazila smečka sněžných skútrů.

„Utíkaly jsme před tamtěmi borci,“ vysvětlila Siobhan.

„A taky tamtěmi,“ doplnila Max, když se nad ledovec znovu vyhoupl černý vrtulník. „Nevíme, kdo to je – jenom že nechtějí, abychom slídily na tajících ledovcích.“

„Leo?“ zavelel Klaus a přimhouřenýma očima sledoval, jak vrtulník přelétl hřeben mrazivého srázu a vrhl se za jejich prťavým ledoborcem. „Proved' *manewr ostatniego ratunku*.“

Max a Siobhan si vyměnily zaražený pohled.

„To je polsky ‚manévr poslední záchrany,‘“ přeložil Klaus. „Něčeho se chytněte a dobře se držte.“

Obě holky se pevně chytily.

Leo vyrazil plnou parou vpřed. Vrtulník se blížil a od stěny obrovského ledovce se odrazilo štěknutí pušky. Střela prosvištěla kolem prchající lodi a zavrtila se do vody.

„Zahajuju termální skenování,“ oznámil Leo.

„Vážně děláte to, co si myslím?“ křikla Max na Klause. Musela křičet, aby přehlušila řev lodního motoru, hukot helikoptéry ženoucí se za nimi i podivné sténání stěn modře žilkovaného ledovce.

Ledovce, ke kterému se Leo řítí.

Klaus přikývl.

Zazněly další výstřely. Jedna kulka zazvonila o kovovou příď člunu.

„Klausí, ty troubo, odstav toho robota!“ vřískla Siobhan. „Vždyť to napálíme přímo do toho ledového útesu!“

„Nenapálíme,“ nedal se zviklat Klaus. „Že jo, Leo?“

„Správně,“ odpověděl klidně Leo (který vypadal jako rozesmátá figurína ze sekce oblečení pro kluky).

„Kormidlo ostře doprava!“

Trhl kormidlem úplně do strany.

Člun poskočil doprava a uháněl těsně podél ledovce. Byli tak blízko, že Max měla pocit, jako by strčila hlavu do mrazáku.

Helikoptéra je v těsném závěsu pronásledovala. Provedla ostrý náklon doprava a hnala se za lodí, přičemž špičkami roztočené vrtule křísla o ledovcovou stěnu, až to zaskřípělo a do vzduchu vystříkla sprška ledových krystalků.

„Ještě chvílku...“ poznamenal Leo.

Ledovec jako by úpěl ještě hlasitěji.

„Telí se,“ použil robot odborný výraz pro proces, kdy se z ledovce odlamují velké bloky ledu. „Kormidlo ostře doprava!“ Znovu člunem vysekl prudkou zatáčku a svištěl od ledovce pryč, zrovna když povolil a spustila se z něj mohutná ledová lavina.

Vrtulník nejspíš chtěl provést stejný manévr. Jenže už bylo pozdě.

Utrhnutá ledová stěna mu zasypala rotory a roztříštila skleněnou kabinu.

Ať už Max Einsteinovou a její přátele z Institutu pro lepší svět pronásledoval kdokoli, právě padal do rozčeřeného moře – spolu s vydatnou dávkou grónského ohroženého ledovce.



3

Max se na zádi prudce otočila.

Uviděla, jak se na ledových vlnách, kam se vrtulník zřítil, pohupuje několik našťvaných žoldáků v bílých maskáčích a hrozí jim pěstí.

„Nic jim není,“ řekla úlevně. „A nejspíš mají svůj vlastní záchranný oddíl...“

„Možná,“ prohodil Klaus, „ale vsadím se, že není tak dobrý jako já a Leo!“

Leo vyhnal motor člunu do otáček a vyrazil od ledovce pryč.

Jelikož se z toho manekýna s plastovým odlitkem místo obličeje stala tak neodmyslitelná součást týmu ILS, Max občas zapomínala, že původně sloužil Kor-

Cestuj

poraci (která ho taky vyrobila) k tomu, aby jim pomohl Max Einsteinovou dopadnout.

Tehdy se ještě jmenoval Lenard – pravděpodobně proto, že doktor Zimm, který býval Maxiným úhlavním nepřítelem, moc dobře věděl, že Philipp Lenard patřil k největším rivalům Alberta Einsteina. Doktor Zimm taky věděl, že Max profesora Einsteina zbožňuje. Vždycky tomu tak bylo. A vždycky bude.

Jenže během posledního velkého projektu Max se svým týmem doktora Zimma i ostatní vlivné členy nekalé tajné organizace jménem Korporace odhalila veřejnosti. Spolek se rozpadl a přestal existovat. Jejich základna v Západní Virginii, ukrytá ve strašidelném jeskynním systému, byla zapečetěna – všechny spisy a dokumenty si odvezli nejrůznější vyšetřovatelé z celého světa. Doktor Zimm už nepředstavoval hrozbu. Korporace byla minulostí.

Přesto ale někdo před chvílí Max a Siobhan pronásledoval po klouzavém povrchu odtávajícího ledovce.

Kdo?

Proč?

„Díky, žes nám zachránil kůži,“ poděkovala Siobhan Leovi.

„Kůži?“ podivil se Leo. „Nevzpomínám si, že bych

měl během naší záchranné a vyzvedávací mise co do činění s koželužstvím.“

Leova nekompromisní logika Max i Siobhan rozesmála. Smát se byl skvělý pocit. Mnohem lepší než prchat před smrtelným nebezpečím.

„Všechny ty superhrdinské figle jako z akčňáku jsem Leovi na harddisk nahrál já,“ pochlubil se Klaus. „Ale to, co se stalo na tom ledovci, nevěstí nic dobrého, Max. Korporace je kaput, ale teďka máš zničehonic nové nepřátele?“ Zavrtěl hlavou. „To je zlý. Hodně zlý.“

„Ať to byl kdokoli,“ prohlásila Siobhan, „určitě si je najmula a zaplatila nějaká banda nenasytných popíračů klimatické změny.“ Tvářila se, jako by kousla do něčeho zkaženého.

„Houhou,“ brzdil ji Klaus. „Kdo říká, že za to, co se děje s těmi ledovci, může klimatická změna? Je léto. Jasně že nějaký led na povrchu roztaje a další se zřítí do moře, protože co? *Protože je léto*. Mám pro tebe takový einsteinovský myšlenkový experimentík, Max. Polož kostku ledu na přímé slunce. Co se asi tak stane? Roztaje!“

Max Klausovi věnovala upřímně udivený pohled. „Ty si vážně myslíš, že je to celé podfuk?“

„No, jo.“

„Tak to gratuluju. Jsi moje nová výzva.“

„Výzev už máme dost,“ zchladila je Siobhan. „Planetě dochází čas a my ji musíme dát do kupy – ať v tom Klaus jede s námi, nebo ne.“

„Ne,“ zdůraznil Klaus a vzpurně zkřížil ruce na prsou.

„Doufám, že změníš názor,“ podotkla Max, „protože neexistuje žádná planeta B.“

„Jo tak ty na mě budeš házet hlášky z triček?“ odfrkl si Klaus. „Cha! Geniální, Max. Fakt geniální.“



4

Leo s malým člunem klouzal k přístavu, kde toho dne průzkumný tým ILS začínal svou expedici.

„Není to Vihaan?“ zvolala Siobhan, když dopluli blíž.

„Co tu dělá?“ podivil se Klaus.

Vihaan, další člen ILS, který měl na starost řízení společného projektu na čištění vody ve své domovské Indii, jim mával oběma rukama nad hlavou. Na sobě měl kurtu, volnou košili bez límečku. Vihaanovi Banerdžimu bylo teprve třináct, ale už si na univerzitě stačil udělat titul z kvantové mechaniky. Taky doufal, že jednoho dne vymyslí „jednotnou teorii všeho“, která vysvětlí docela všechny fyzikální zákonitosti vesmíru.

O což se, jak Max dobře věděla, dlouho pokoušel i Albert Einstein.

Klaus hodil Vihaanovi kotevní lano.

„Co tady děláš?“ zeptal se ho.

„Přišel jsem vás rychle vyzvednout,“ odpověděl Vihaan. „Ben celý tým svolává do Miami. Poslal pro mě do Bombaje letadlo. A vás čtyři mám vzít s sebou na Floridu.“

„Tak to je super,“ utrousila Siobhan ironicky, zatímco se posádka škrábala na molo. „My se tu snažíme zkrotit globální oteplování, a přitom si máme frčet přes půlku světa soukromým letadlem, které samozřejmě chrlí tuny oxidu uhličitého a dalších hnusných skleníkových plynů?“

„Ne takovýmhle letadlem,“ opáčil Vihaan. „Tohle je úplně nové a pohání ho kvantové solární články. Nula uhlíkových emisí.“

„Éro na solární články?“ zhrozil se Klaus. „Co když vletí do mraku? To se motory prostě vypnou?“

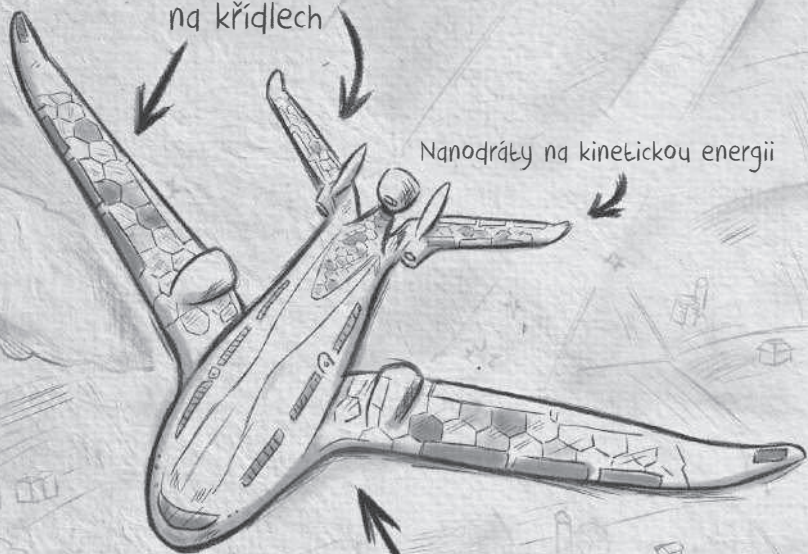
„Ehm, ne,“ uchechl se Vihaan. „Má totiž něco, čemu se říká baterie.“

Zatímco se Klaus a Vihaan dohadovali o solárním letadle, Max pomyslela na Alberta Einsteina a jeho Nobelovu cenu z roku 1921, kterou získal mimo jiné za „vysvětlení fotoelektrického jevu“.

Kvantové
solární články
na křídlech

Nanodráty na kinetickou energii

Sběrače rádiových vln



Jo. V roce 1921 bylo uvolňování elektronů z ozářeného povrchu jenom teorie. Ale ta teorie nakonec vedla k tomu, že dneska solární panely vyrábějí elektřinu. A teď dokonce k tomu, že na sluneční pohon létají letadla.

Max si uvědomila, že velké skoky často bývají pouze konečným důsledkem řady malých krůčků. Jenom doufala, že spolu se svými kamarády z týmu dokáže podniknout všechny správné krůčky k tomu, aby zachránili planetu – než bude příliš pozdě.

Protože na hodinách odpočítávajících konec světa bylo za minutu dvanáct.